

De tracker op mijn camphone heb ik thuis al uitgezet en ik zie nergens bewakingscamera's of brave verklikkers die me kunnen betrappen. Alleen een simpel bord met strenge letters: VERBODEN TE BETREDEN. NATUURGEBIED.

Voor de lol maak ik er een camfie van.

De ijzeren staven onder mijn voeten resoneren. Drie stappen. Dan ben ik over het wildrooster heen. Het terrein is ruig, precies zoals ik hoopte. Hoog gras, dicht struikgewas en hier en daar een groepje bomen. Alles gonst en zoemt van de insecten.

Als dit zo'n stompzinnige game was, zou er nu een helikopter aan de hemel verschijnen. Paramilitairen zouden aan touwen naar de grond zakken en hun wapens op me richten.

Maar dit is geen game. Dit is echt. Het geritsel van de bladeren, de kruidige geur die opstijgt uit de...

Tussen de stammen beweegt iets!

Met een bonkend hart wurm ik me tussen de bosjes door. Takjes prikken door mijn broek heen en een venijnig doornetje maakt een kras op mijn hand. Ik merk het amper en ploeter verder tot ik bij een open plek kom.

Pas op. Zachtjes nu.

Ik verschuil me achter een reusachtige esdoorn en gluur langs de stam.

Zie je wel. Ik heb me niet vergist. Een eindje verderop graast een hert!

Met mijn camphone op het imposante dier gericht, sluip ik dichterbij. De omstandigheden zijn volmaakt. De ochtendzon werpt een zachte gloed over de bruine vacht, en de wind waait uit de juiste hoek. Zolang ik die op mijn gezicht voel, zal me neer wapiti me niet ruiken. Mijn armen beven licht van de opwinding. Ik weet het zeker: dit wordt mijn beste camfie ooit.

Nog één stap...

Een zacht gekraak onder mijn voeten.

Ik bevries – nee! – maar het is al te laat. De kop met het gigantische gewei komt omhoog en twee ogen staren me aan.

Roef!

Nog voor ik de opnametoets kan aanraken, slaat het hert op de vlucht.

Stommeling, mompel ik in mezelf. Zo'n kans krijg je nooit meer.

En dan gebeurt het.

Uit frustratie stamp ik met de hak van mijn schoen op de grond, maar ik trap blijkbaar ergens doorheen, want plotse-ling is alle vaste bodem onder mijn voeten verdwenen. Ik hoor mezelf schreeuwen en mijn hand zoekt naar een struik of een tak, maar er is niets om me aan vast te klampen, dus glijd ik pijlsnel verder, recht naar beneden, de diepte in.

De landing komt eerder dan ik dacht. Mijn enkels zijn niet bestand tegen de klap en knakken om, en hoewel ik nog een onhandige poging doe om me met mijn armen overeind te houden, knal ik keihard met mijn heup op de vloer.

Het doet zeer. Zo gruwelijk zeer dat ik even moet blijven liggen tot de ergste pijngolven zijn weggeëbd. Intussen probeer ik mezelf gerust te stellen. Eigenlijk heb ik nog mazzel gehad. Als dat zachte ding op de grond mijn hoofd en schou- ders niet had gered...

Ik stuur mijn vingers op verkenningstocht.

Een matras, gok ik. Met een viezige slaapzak erop.

Toen pa in de hens vloog, was er niets om hem te beschermen. Ik wil overeind krabbelen, maar mijn spieren zijn nog te tril- lerig van de schrik en de klap. Het is al een hele opgave om me op de matras te hijsen en rechtop te gaan zitten. Ik huiver en kan niet stoppen met klappertanden. Om me heen is het koud en donker, als in een kelder. Alleen liggen daar meestal geen matrassen.

Ik sla de slaapzak om me heen. Stofdeeltjes kriebelen in mijn neus en ik moet niezen.

Zou het soms een oude, illegale stortplaats zijn? Heeft iemand een hoop rotzooi in deze onderaardse grot gedumpt en plan- ken over de ingang gelegd om ontdekking te voorkomen? Dezelfde planken waarop ik daarnet met mijn stomme kop heb staan stampen, zodat...

Ik leg mijn hoofd in mijn nek en kijk omhoog – naar het gat waar ik doorheen ben gevallen. Een vierkantje blauwe lucht, waar ik van zijn lang zal ze leven niet bij kan.

De ernst van de situatie dringt nu pas werkelijk tot me door.

In verboden natuurgebieden komt bijna nooit iemand.

En geen hond weet dat ik hiernaartoe ben gegaan.

PRISSY

‘Echt zwemmen?’ vraagt Flow. ‘Met water en alles, bedoel je?’ Ze kijkt erbij alsof ik iets verschrikkelijks heb voorgesteld. Om in ons blootje naar de cinema te gaan of zo.

Ik knik naar mijn vriendinnen in de venstertjes op het scherm van mijn camphone. ‘Park Pool is anders. Als je er eenmaal geweest bent...’

‘Chloor is slecht voor je huid,’ zegt Anna met haar lage, hese stem.

Brooklyn haalt haar sproetige wipneus op. ‘En je stinkt de hele dag naar zwembad.’

Zucht.

Ik houd mijn hoofd scheef, alsof ik luister.

‘Mama roept me,’ lieg ik, en ik tik met mijn blauwgelakte nagel op het scherm.

Camchat beëindigd.

Het oude zwembad had doffe tegels en er stond schimmel in de doucheruimtes. Echt superirritant. Maar na een tijdje worden zelfs de meest irritante dingen vanzelfsprekend. Ik stop-te gewoon met kijken en toen zag ik het niet meer.

Park Pool is sinds twee maanden open en nog lang niet van-

zelfsprekend. Alles aan het gebouw fonkelt en bruist. De voorgevel ziet eruit als een levensecht zeeaquarium, met bewegende vissen en wuivende anemonen. De opengesperde bek van een reuzenhaai vormt de entree.

Zodra ik naar binnen ga, licht de ID-brace aan mijn pols even op.

Prissy Winters, vijftien jaar en abbonementhoudster.

Ik ben herkend. Er klinkt een piepje als akkoord.

Een lange gang voert mij en de andere bezoekers automatisch naar het Poolplein. Uit de speakertjes in de muren komen walvisgeluiden. Helemaal zen, zou mama zeggen. Ik had liever het nieuwe nummer van Janx gehoord dan dit eenzame gejammer en loop vlug door.

Het Poolplein bestaat uit een cirkel van blauwe mozaïeksteentjes met in het midden een zuil die non-stop filmpjes vertoont. Flikkerende pijlen wijzen de weg naar het zwembad, de kleedruimtes en de lockers, en naar Finding Nemo – een restaurant waar je onwijs lekkere algenshakes en yummy’s met sushismaak kunt kopen. Ik kijk naar hun nieuwste reclamespotje op het scherm. De aanbieding van vandaag is tonijn, zegt een meisje met schelpjes in haar haren in zo’n praatwolkje als bij een stripverhaal.

Ik heb mijn badpak thuis al aangetrokken en ga meteen naar de lockers.

Sandalen uit. Rits los.

Ik wil net uit mijn broek stappen als mijn camphone roept. Heeft Flow zich bedacht? Ik kan het me niet voorstellen.

Nieuwsgierig kijk ik op het schermje.

Prissy Winters, toch?

Ik frons mijn wenkbrauwen. Het bericht komt van iemand

die zich Mo noemt. De profielpic is geen herkenbaar portret maar een griezelige doodskop met onschuldige mangaogen.

Hoe kom jij aan mijn nummer? Ik ken geen Mo. Ik tik op verzenden.

Hij antwoordt meteen: Eigenlijk heet ik Mateo, maar niemand noemt me zo.

Op school zit een Matt en ik heb een achterneef die Morrison heet. Maar een Mateo...

Het is vast een of andere vieze oude vent, die mijn camfies op Supershoot heeft gezien. Laatst kwam er een meisje bij ons op school om ons voor dat soort griezels te waarschuwen. Mannen die zich als tieners voordoen om andere tieners te lokken. Ze was zelf ook misbruikt door zo'n smeerlap nadat ze op zijn berichtjes was ingegaan.

Ik ken ook geen Mateo en ik click niet met vreemden.

Ik verstuur het bericht, mik mijn camphone in een van mijn sandalen, zet ze in de locker en leg mijn broek en bloesje erbovenop.

Ping.

Niet kijken! Ik knoop mijn handdoek om mijn middel, knal het deurtje dicht en houd mijn brace voor de scanner.

Een brommend geluid. Op slot.

Hoe dom. Mijn zwembril zit nog in mijn broekzak.

Ik maak de locker weer open en dan kijk ik natuurlijk toch.

Ik ken jou wel staat er op het schermpje.

Ik voel aan mijn brace. Een paar maanden geleden leek het nog een slim idee om de tracker eruit te laten slopen. Een enorm precies werkje volgens Willy, die er zonder een spier te vertrekken driehonderd dash voor vroeg. Ik had het er graag voor over, want zonder tracker kan ik overal ongemerkt rondstruinen. Willy waarschuwde me nog dat de noodknop op mijn brace dan ook niet meer zou werken, maar dat kon me totaal niet boeien. Geen tracker betekende vrijheid.

En daardoor zit je nu gevangen, sukkel. Misschien wel voor altijd.

Ik probeer de opkomende paniek weg te duwen. Niet in problemen maar in oplossingen te denken, zoals pa altijd deed. Die had vast wel geweten hoe hij hieruit...

Mijn camphone! Als het toestel de val heeft overleefd, kan ik die tracker aanzetten en iemand waarschuwen.

Ik kijk om me heen, maar ik lijk wel nachtblind. Iets met staafjes en kegeltjes, herinner ik me vaag. Waarschijnlijk heb ik te lang door dat stomme gat naar het licht zitten turen en moeten mijn ogen nu eerst weer aan de duisternis wennen.

Geduld is niet mijn sterkste kant. Ik gooi de slaapzak van me

af, ga op mijn knieën zitten en speur met mijn vingertoppen de omgeving af. Matras, matras, vloer...

Daar ligt iets!

Zodra ik de omtrekken van mijn camphone herken, slaak ik een juichkreet. Mijn stem weerkaatst door de ruimte. Ik tik met mijn duim en dan is er licht!

Gebroken licht, want er zit een enorme barst in het display. Ik wrijf eroverheen tot het glas warm genoeg is om zichzelf te kunnen herstellen. De barst krimpt tot een haarscheurtje en verdwijnt dan helemaal. Ik kan het display weer aflezen.

De ellendige streepjes in de linkerbovenhoek voorspellen niet veel goeds. Of eigenlijk moet ik zeggen: het gebrék aan streepjes. Ik strek mijn arm, maar het helpt niet. Dat ik over-eind kom, maakt ook geen verschil. Als ik precies onder de opening in het plafond ga staan en me zo lang mogelijk maak, zie ik nog altijd hetzelfde.

Nul streepjes.

Deze grot is waarschijnlijk de laatste plek op aarde zonder bereik.

De hobbelige matras doet me wankelen. Mijn enkels zijn nog steeds niet helemaal bekomen van de klap en ik kreun van de pijn. Misschien ligt er nog meer, bedenk ik dan. Zijn hier niet alleen matrassen maar ook andere spullen gedumpt. Spullen waarmee ik een steiger kan bouwen, helemaal tot aan het gat in het plafond.

Voor de zaklampfunctie heb je geen bereik nodig. Ik zet hem in de felste stand en schijn met mijn camphone om me heen. Dit is niet de illegale stortplaats die ik had verwacht. Het lijkt nog het meest op een ondergrondse winkel. Overall staan stellingen met volgeladen schappen. Ik zie honderden literfles-

sen water, in groepjes van zes op kartonnetjes samengepakt. Stapels dekens en handdoeken, rollen wc-papier – genoeg voor een jaar – zeep, witte trommels met rode kruisen erop, een paar fluitjes, pennen en papier, zakken vol theelichtjes en kaarsen, doosjes lucifers en wat aanstekers.

In de volgende kast liggen een hamer, een zaag, allerlei tangen, een primitief uitziende boor en gereedschappen waarvan ik niet eens weet wat je ermee zou kunnen doen. Maar ook touw in verschillende diktes, en tape.

Daarna komen de bogen en kokers met pijlen, een net, en dan een stel geweren met tientallen dozen patronen ernaast. Ik herken ze uit oude oorlogsfilms en van schietgames. Toch is het vreemd om ze hier in het echt te zien. Nogal angstaanjagend zelfs. Ik dacht dat alle wapens vernietigd waren – op de gummiknuppels en tasers van de handhavers na.

Ernaast vind ik een doorzichtige zak met stapeltjes papier, bedrukt met zwarte en groene inkt. Als ik de lichtstraal vlakbij houd, kan ik zien wat erop staat. Letters – steeds dezelfde S met een verticale streep erdoor – en portretten van diverse mensen. Ik herken een president van lang geleden en krijg zo langzamerhand het gevoel dat ik in een soort van *time hole* ben gevallen. Dit zijn betaalmiddelen uit de tijd dat er nog banken en pasjes bestonden!

Maar het indrukwekkendst zijn de eindeloos lijkende rijen blikken, gesorteerd op formaat en vorm. Verf, denk ik eerst nog, maar als ik beter kijk, zie ik dat het een ander soort blikken zijn. Deze hebben geen deksel dat je met een schroevendraaier kunt openwippen, maar ringetjes om ze aan open te trekken. Op de viezige buitenkant staan bleke plaatjes en letters, die vertellen wat erin zit. Erwtjes, sardines, kidney-

bonen, knakworst, perzik, ansjovisfilets, ananas, leverpastei en tomatensoep...

Dit is voedsel. Geen yummy's, shakes of vita maar ongemani-
puleerd voedsel, zoals mensen vroeger aten.

De adrenaline raast door mijn lijf en ik vergeet dat ik zwaar in de shit zit. Ik sta in een schuilkelder uit de oude tijd! Geen virtuele schuilkelder, maar een echte! Ooit heeft iemand deze spullen verzameld en hier opgeslagen om in geval van nood te kunnen overleven. Alles wat hier staat, komt uit de jaren voor de Grote Ommakeer, toen de mensen nog bang waren dat er een derde wereldoorlog zou uitbreken. Onze nieuwe leiders vertellen er elk jaar over, tijdens Happy Day.

Happy Day.

Mijn maag voelt ineens hol. Dat stomme feest is morgen al. En waarschijnlijk zal ik er voor het eerst van mijn leven niet bij zijn.

Ik ken jou wel.

Wat denkt hij nou? Als ik maar lang genoeg volhoud, reageert ze wel?

Mooi niet.

Ik stop mijn camphone weg, sluit de locker voor de tweede keer en loop naar het Poolplein. De mozaïeksteentjes voelen aangenaam warm onder mijn blote voeten. Ik trek het elastiek van mijn zwembril over mijn hoofd, leg mijn handdoek op de lopende band in de waterdichte koker en ga de douche-tunnel in. Lauwe stralen kletteren uit het plafond op me neer. Ze ruiken naar eucalyptus.

Drijfnat en van alle bacteriën ontdaan kom ik in de immense hal, waar mensen op kabouters lijken. De glazen wanden bestaan uit draaibare panelen en geven uitzicht op de glooiende grashellingen van het park. Zodra het weer het toelaat, staan ze open – net als vandaag.

Ik pik mijn handdoek op en leg hem op een van de bankjes naast het diepe bad. Dan duik ik van het dichtstbijzijnde startblok en begin aan mijn eerste baantje.

De galmende stemmen van de andere bezoekers verdwijnen naar de achtergrond. Ik vergeet Mo en zijn berichtjes en ge-